

Vltava 19. - 23. srpna 2018

Účast: Pína, Martin (Tučňák) a Jana M., Honza T. s Kryštofem, Pavel a Helča s Pájou

Neděle 19. srpna 2018 (příjezd do Rožmberku): I posledního letošního vodáckému podniku předcházela stejně jako na Lužnici svatba. Tentokrát se novomanželi v sobotu stali Radka a Petr, a protože Pavel (hrál na ní se Š.M.A.K.em), Helča a Pája se veselky účastnili, posunul se o jeden den i začátek srpnové vody.

Tedy až v neděli jsme začali postupně najíždět do Rožmberku, kde jsme si tábořiště zbudovali jako obvykle na loučce v zadní klidnější části kempu. Jako první sem dorazil již dopoledne Pína, kolem páté pak přijeli Martin a Jana a Honza (Táta Lachtan) s Kryštofem. Jako poslední sem pak před sedmou přibyl Pavel s Pájou.

Počasí nám přálo, sluníčko svítilo a bylo teplo. Nemohli jsme tedy začít jinak než grilováním, takže brzy již z Martinova grilu voněly burgery a také kuřecí stehýnka. Mňam, mňam, pochutnali jsme si moc a spláchli tu dobrotu pivkem z bufetu.

Hodiny popoběhly, a jelikož slunce se schovalo za zalesněný vrchol údolí a začalo se smrákat, zapálili jsme oheň živený z přepravky dříví dovezené Martinem.

Bylo krásně, i noc byla docela teplá, a tak jsme povídali na různá témata a občas pohlédli na jasnou oblohu posetou myriádami hvězd, jimž dominoval měsíc putující z východní strany údolí na západní. To Honzu vedlo k prohlášení, že půjde spát až zaleze. Celkem mu to vyšlo, a i ostatní nakonec ulehli do spacáků již někdy před půlnocí...

Pondělí 20. srpna 2018 (Vyšší Brod /u mostu/ – Rožmberk; 11,7 km): Vstávali jsme mezi osmou a devátou hodinou, kdy vylezlo slunce z úkrytu za stromy. V poklidu jsme posnídali, jen Martin byl trochu rozhozený super kaufem, který se mu zadařil v bufetu. Za 15 Kč si zde zakoupil jedno „másličko“ představované minibalením (asi tak 1 lžička) rostlinného šitu Rama. Jen pak mohl přemýšlet nad tím, jestli ho okradli vědomě nebo nevědomě... Bylo to vědomě.

Ve čtvrt na jedenáct Pavel, Pája a Pína vyrazili autem s našimi loďmi do Vyššího Brodu. Queen, Tsunami, vak s Honzovou Pálavou a bagáž zde složili a Pavel pak auto zavezl zase do Rožmberku. Odtud s ostatními do Vyšáku přešli před polednem autobusem.

Nejprve jsme poseděli na zahrádce restaurace u půjčovny Inge, kde jsme pojedli řízek, smažák či gulášovku. Jen Pína napodobil výhodností své investice do jídla Martina, když za 70 Kč dostal asi pěticentimetrovou klobásku. *Do všech Šůvinek!!* No a také jsme se vydatně zavlažovali, protože bylo docela vedro.

V jednu hodinu jsme konečně vypluli, poté, co jsme se občerstvili, Honza nafoukl Pálavu a Martin s Janou si půjčili kánoe, přičemž Jana dostala v půjčovně vestu, že by musela přibrat tak padesát kilo, aby jí byla akorát.

Přestože půda ve skoro celé republice už několik měsíců praskala suchem a hladiny řek a potoků klesaly opakovaně pod svá historická minima, Vltava díky Lipnu pěkně valila cca 12 m³. Navíc tím, že naše flotila byla tvořena jen čtveřicí kánoí, tak nám to o to více odsýpalo.

První jez, **U Bílého mlýna**, ještě ve Vyšším Brodě, nás trochu zalil, ale zvládli jsme ho bez zaváhání, jen sluníčko se mezitím schovalo za mraky. Protože však bylo stále teplo, moc nám to nevadilo.

Značnou část cesty jsme se plavili spojeni v soulodí, takže ani nebylo třeba moc pádlovat. Jen nás dost skrápěla voda z vln rozrážených lehčími špicemi, což jsme brali jako zábavu.

Na **Herbertově** jsme sklouzli dřevěnou šupnu, pod níž nás dost zaplavila vlna. Se značně nestabilními lodmi jsme si pak v 500 metrů dlouhém cvičném kanále podél táhlého ostrova pod jezem rozhodně nemohli dovolit žádné frajeřinky. Na konci ostrůvku jsme tedy zastavili na vylití kánoí a také močáků. Pavel se tady definitivně skoro celý namočil, když lovil z řeky cizí pádlo, ke kterému se pak ale stejně nikdo nehlásil. Nechali jsme ho zapíchnuté mezi kameny, snad si ho majitel pak našel, a plavili se dál. Slunce mezitím úplně zalezlo a začalo i pršet. Zprvu jen drobně, ale později se mrholení změnilo v docela výživný déšť. Jak jsme zjistili z radaru v mobilní aplikaci, doprovázel nás asi jediný dešťový mrak na celé severní polokouli. *Klikaři!* Nejdříve jsme zaparkovali do skrýše pod větvemi stromů, později jsme ale raději rychle dopádlovali k Veverkám.

Tady nám bylo dobře. V celtami zastřešeném sezení jsme si pochutnali na chlebech se škvarkovou pomazánkou, luxusní 30 cm klobáse za 70 Kč (Pína jen „ronil slzy“, když si vzpomněl na chudinku, co dostal ve Vyšáku), párku v rohlíku a pivku, děti na horké čokoládě. Přestalo pršet, a tak jsme opět vypluli. Řeka nás rychle donesla do Rožmberku, a když jsme po nákupu v koloniálu, kde si Pína ke své potěše koupil Bráníček, profrčeli **retardérou zdejšího jezu**, už zase pralo sluníčko. Obepluli jsme dlouhým obloukem skalní ostroh s hradem a pak již přistáli v kempu. Břehy se přes den zaplnily stany, ale my tábořili dál a výš, takže jsme měli kolem sebe volno.

Po převlečení a lehkém oddechu jsme zašli na večeri k šidicům do bufetu. No, zdejší polotovarový řízek nás moc nenadchl, tak jsme si alespoň spravili chuť pivkem, které bylo mnohem lepší. Probírali jsme také zítřejší večeri v Krumlově a shodli se na tom, že tentokrát zkusíme nějakou novou hospůdku. Pavel přitom vybízel Pínu, ať si dá raději klobásu v kempu za 70 Kč, na což se mu dostalo odpovědi: „Jo a tobě zase dají koňský vocas a na mě zbyde nějaký chcípák.“

Před osmou přijela autobusem z Prahy s přestupem v Krumlově Helča. Už v plné sestavě jsme se pak usadili kolem ohně, i díky tomu, že ze včerejška nám zbylo ještě dost dříví. Pavel vytáhl kytaru, hrál a zpíval, a po prvním potlesku spokojeně řekl: „Děkujeme“, asi byl ještě zblblý ze svatby, takže si neuvědomil, že hraje sám. Tedy později ho v několika písních na flétnu doprovodila Pája, která konstatovala, že včera v noci jí flétna zmrzla, ale dnes je již tepleji, tak může pískat.

Popíjeli jsme pivka a gin-tonic s limetkou a bylo nám dobře ...

Úterý 21. srpna 2018 (Rožmberk – Nové Spolí; 21,6 km): Vstávali jsme již po osmé hodině. Po snídani jsme rychle sbalili a dle plánu řidiči odjeli v půl desáté do Nového Spolí, kde v kempu postavili stany a vrátili se zpět autobusem, co jel v 11 hodin. Řidič přitom ochotně vysadil Martina, Honzu, Pavla a Pínu u lávky do kempu v Rožmberku, což kvitovali s povděkem.

Ještě v kempu jsme dali svačinku (cmunda, česnečka), abychom nejeli nalačno. Bylo krásně, ale ne vedro, a na řece bylo moc příjemně. Vltava nás i dnes nesla rychle vpřed, takže jsme věděli, že jsme učinili dobře, když jsme se rozhodli dohnat den, který jsme ztratili posunem začátku plavby na pondělí, tím, že vynecháme tábořiště Na Pískárně a z Rožmberku pojedeme až do Nového Spolí.

Často jsme se sráželi, popíjeli Hu-Hu, povídali a kochali se vlnkami, jež nás houpaly. První zastávku jsme udělali U Maxe. Tedy původně jsme Maxe letos chtěli vynechat, ale protože jsme zaregistrovali, že to tu předělali, neodolali jsme. No také už jsme měli docela hlad, který jsme brzy zahnali tím, že jsme si pochutnali na jídlech ze zdejšího grilu: burgeru, kuřecích

stripsech či smažáku v housce. A pro Pínu dokonce dovezli několik sudů piva nákladákem, aby náhodou nežíznil.

Pokračovali jsme dál, minuli Brannou a zastavili jen o kousek dál na levém břehu u tábořiště U Fíka, tedy hlavně u stejnojmenné vodácké krčmy. Něco jsme popili i pojedli a Helča dodatečně ke svému svátku objednala rundu fikovic.

No a pak jsme zase hrábli do pádel, projeli kolem Pískárny a překonali asi jediný volej na Vltavě před jezem ve Větrním. Zdejší [retardéru](#) jsme sklouzli v pohodě a později si vychutnali i [šlajsnu jezu](#) pod nyní trochu „ohlodanou“ Papouščí skálou. Poté, co byla skoro celé prázdniny uzavřená kvůli padajícím kamenům, jež skálolezci odstraňovali, představovalo její nedávné otevření pro nás vítaný bonus.

Do poloprázdného kempu jsme přijeli po šesté hodině. Po „nasazení masek lidí“ jsme se vydali do města, kde jsme zašli na večeri do hospody U Bejka. Bylo to zde příjemné a my si pochutnali na masové směsi s bramboráčky, tataráku, restovaných kuřecích prsou či Pína na klobáse. *On si nedá pokoj!* No a k tomu pivka a kafička...

S plnými pupíky jsme pak absolvovali večerní procházku městem umocněnou jeho jedinečnou atmosférou i nasvícenými pamětihodnostmi. Do kempu jsme ale přišli tak utahaní, že jsme šli hned spát...

Středa 22. srpna 2018 (Nové Spolí – Zlatá Koruna; 16,8 km): Do asi nejteplejšího dne celé vody jsme vstávali kolem deváté hodiny. Opravdu panovaly od samého rána doslova tropy, alespoň snídani jsme tedy absolvovali ve stínu stromů. Řidiči pak přešli do Zlaté Koruny, kde s výjimkou Martina postavili na horní louce stany. Dokonce nám zde dali i účtenku. To nás překvapilo, protože jsme předtím získali dojem, že na zavedení EET všude na Vltavě zareagovali tím, že zdražili a přestali dávat účtenky.

Po návratu Honzovým vozem jsme ještě pořídili skupinovou fotku, na níž Pína dráždil Martina spartánskou kombinací tří pádel s modrým, žlutým a červeným listem.

Na plavbu jsme se vydali po poledni. Hned úvodní jez [Rechle](#) nás po sklouznutí dřevěné šupny vydatně zalil. Podobný příděl vody nám poskytla i [Lira](#), již jsme až na Pálavu zdolali v soulodí - trojlodí. Retardéra [Mrázkova mlýnu](#) a [Jelení lávka](#) pak byly hodně na pohodu, stejně tak peřejky pod městem.

Na oběd jsme zastavili v kempu U Trojice, kde jsme si pochutnali na grilovaných kuřátkách, výpeccích či uzeném mase s knedlíky a zelím.

Sluníčko stále pěkně hrálo a Vltava s námi houpala a rychle nás vezla dál hezkým přírodním úsekem mezi Krumlovem a Zlatou Korunou. Ani jsme nepádlovali a jen se nechali unášet v soulodí, byť za tu cenu, že nás skrápěly šplouchance z vln rozrážených příděmi kánoí.

Pět a půl kilometru před cílem jsme na Honzovo doporučení zastavili na pivko, kafička a také bramboráky v tábořišti Marina. Zde nás nejvíc bavil Kryštof, který se přitom vůbec nebavil a jen se na tátovi neustále domáhal zakoupení bramboráku, ale sám si ho nechtěl jít objednat. Sledovali jsme ho, jak při tom před bufetem přešlapuje jako lev číhající na antilopu. No byl to souboj nervů trvající asi čtvrt hodiny, než si ty bramboráky donesl, čert ví, jak dosáhl toho, že mu je dali bez peněz.

Na závěr jsme si ještě sklouzli retardéru [Rájovského jezu](#) a pak již dopluli do kempu, kde jsme se později rozloučili s Martinem, Janou a Helčou, kteří odjeli do Prahy již dnes.

Pína potom ještě zavezl Honzu pro auto do Krumlova. Večer jsme dali k večeri mj. pizzu v bufetu a popili zde také nějaká ta pivka.

Čtvrtek 23. srpna 2018 (Zlatá Koruna – Boršov; 19,0 km): Po dopolední snídani a sbalení bagáže v krásném počasí odjeli Honza s Kryštofem přesunující se na jinou akci na Soumarák. Pavel s Pínou pak přešli do Boršova, kde nechali Pavlovo auto a vrátili se Pínovým.

Dnes jen ve třech s Pájou a dvěma kánoemi vypluli asi v půl jedné. V noci pustili na pár hodin z Lipna dalších 5 m³ vody navíc a ta vlna k nám došla akorát nyní a ještě vylepšila již tak pěkný průtok. Takže prakticky celý 19 km dlouhý úsek, vedoucí krásnou přírodou beze stop civilizace, naše lodě rychle klouzaly po řece a projeli jsme jej bez větší námahy za necelé tři hodiny čistého času. Plavba to byla opravdu luxusní a celou cestu jsme neustále pochvalovali své rozhodnutí učiněné v úterý, dojet letos po tříleté pauze Vltavu až do Boršova.

Jediným stínem tak bylo to, že bufet se slavnými plackami byl letos bohužel zavřený. Majitel asi přehazoval po sezóně bankovky ve stodole vidlemi a již neměl čas vydělávat další. A tak jsme se občerstvili o kus dál U Kelta, kde jsme slupli párky a Pája palačinku. Tedy, už to zde také měli skoro zavřené, ale o to více jsme ocenili pivo do skla a kafe do hrnku. Vůbec na dnešním úseku to bylo jedno z největších lákadel, které bufety na reklamních cedulích hrdě inzerovaly. Jakby ne, ty plastové šity, které nám cpali po celém toku Vltavy, musely štvát každého.

Bylo teplo, a i když kolem nás nějakou dobu hrozivě hřmělo, nakonec spadlo jen asi dvacet kapek, nebo možná dvacet dva.

Minuli jsme zříceninu Dívčího Kamene, sklouzli provalený jezík U Rybů a po přenesení posledního jezu, [Zátkova mlýnu](#), dopluli ve tři čtvrtě na čtyři do kempu v Boršově.

Naložili jsme kánoe na střechu auta, v restauraci snědli gulášek a párky a pak ještě přejeli do Koruny pro Pínovo onzidlo. A to byl úplný konec této vydařené akcičky, protože už následoval jen návrat domů...